

ตาย ก่อนถึงคิว

13 เรื่องสั้นที่จะทำให้คุณอ่าน
เพลอเห็นด้วยกับนักเขียนว่า...
บางคน ก็สมควรตาย !

ดินสอสีเลือด

ตาย ก่อนถึงคิว

13 เรื่องสั้นที่จะทำให้นึกว่า
เพลอเห็นด้วยกับนักเขียนว่า...
บางคน ก็สมควรตาย !

ดินสอสีเลือด

ดินสอสีเลือด

รวมเรื่องสั้น ตายก่อนถึงคิว

โดย : ดินสอสีเลือด

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวน

ตลัษณ์วิทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ :

978-616-94189-1-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กุมภาพันธ์ 2566

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ดินสอสีเลือด,

รวมเรื่องสั้น ตายก่อนถึงคิว.--กรุงเทพฯ : สีน้ำ, 2566. 228 หน้า

1.เรื่องสั้นไทย – รวมเรื่อง I. ชื่อเรื่อง. 895.91301

ISBN 978-616-94189-1-7

พิมพ์ที่

บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง จำกัด

6/1 ซอยเสรีไทย 58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี

กรุงเทพฯ 10510

จัดพิมพ์และ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

ราคา 199 บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
พิสูจน์อักษร
จัดรูปเล่ม
ออกแบบปก

วิฑิต ไสยนิตย์
ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์
ธนพร ภูนวงศ์
รัชยา ศรีศิลป์
หัสติน เวททำ
อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

ดินสอสีเลือด

คำนำสำนักพิมพ์

รวมเรื่องสั้น ตายก่อนถึงคิว ประพันธ์โดย **ดินสอสีเลือด** เป็น
การรวบรวมผลงาน 13 **เรื่องสั้น** ในอีกแง่มุมของชีวิต ที่ไม่ได้สวยงามเสมอ
ไป มีทั้งความโหดร้าย ที่มีการสูญเสีย ความโศกเศร้า ความตาย เข้ามา
เกี่ยวข้องกับเรื่องของความรัก ความเห็นแก่ตัว เห็นผิดเป็นถูก เห็นความ
โสมมคือความชอบธรรม ทว่าสุดท้ายแล้ว ไม่มีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ สามารถ
เอาชนะความดีได้ ยิ่งไงเสียธรรมะย่อมชนะอธรรมเสมอ และจะเป็นเช่นนี้
ตลอดกาล

ถ้าคุณอยากรู้ว่าเราไม่ได้พูดอะไรเกินความเป็นจริงไปเลยสักนิด
เดียว เรียนเชิญเปิดหน้าถัดไปอ่านได้เลย เราพร้อมให้ท่านได้พิสูจน์แล้ว
กับรวมเรื่องสั้น **ตายก่อนถึงคิว**

สำนักพิมพ์สีน้ำ ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้ให้การสนับสนุน
อุดหนุน หนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ไปอ่าน มีความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า
หนังสือเล่มนี้ จะทำให้ท่านผู้อ่าน มีความสุขร่วมไปกับผู้เขียน ขอขอบคุณค่ะ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

กุมภาพันธ์ 2566

คำนำผู้เขียน

เป็นการเขียนเรื่องสั้นในมุมมองด้านมืดที่ตรงข้ามกับสิ่งสวยงาม แต่ทุกเรื่องที่เขียนจะมีเหตุและผลของมัน เมื่อมีจินตนาการ ก็จะเริ่มลงมือเขียน ทุกเรื่องล้วนเกิดจากความมุ่งมั่น และตั้งใจของผู้เขียน อยากให้งานเขียนออกมาดีที่สุด เท่าที่เราจะสามารถทำได้

ณ เวลานั้น ๆ ผู้เขียนเองคงไม่สามารถพูดได้ว่า เป็นผลงานที่ดีที่สุด แต่กล้าพูดได้ว่า ทุกเรื่องสั้นที่ได้ขีดเขียนเป็นผลงานที่ผู้เขียนใส่ใจและตั้งใจเขียนเป็นที่สุดมากกว่า

สุดท้ายนี้ ผู้เขียน ขอขอบพระคุณ ทุกสิ่งอย่าง ที่ทำให้ผู้เขียน ได้คิด ได้ทำ ได้เขียน เรื่องสั้นทุก ๆ เรื่อง จนทำให้เกิดเป็นหนังสือ รวมเรื่องสั้นเล่มนี้ขึ้นมา ขอขอบพระคุณสำหรับมิตรภาพอันสวยงามที่ได้รับ ขอให้ท่านที่กำลังหยิบหนังสือเล่มนี้มาอ่าน มีความสุขในการอ่านนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

ดินสอสีเลือด

ธันวาคม 2565

สารบัญ

1. THAI IMITATED 'SAW'	7
2. คำสารภาพบาป	19
3. เชือดไม่เจียบ	33
4. ความรักทำให้คนตาบอด	49
5. ภูหลาบแดง	65
6. วางแผน	83
7. ตายก่อนถึงคิว	99
8. ป่าช้าหลังวัดร้าง	115
9. สัมผัสที่หก	135
10. เรื่องสั้นที่ไม่เคยมีใครได้อ่าน	155
11. กล้องดำ	173
12. สายเกินไป	191
13. อวสาน	207

THAT IMITATED

SALLU

સાલુ નાનિનાર

1

THAI IMITATED ‘SAW’

“กูอยู่ที่ไหนวะเนี่ย ?”

นายเอียด จ้วเจียดขึ้นขึ้นมาด้วยความมึนงงสงสัยว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มองไปรอบ ๆ เห็นเป็นห้องสีเหลี่ยมเกา ๆ สีของผนังที่เมนต์ลอคออกมาเป็น แผ่นไปทั่ว พื้นห้องสกปรก เต็มไปด้วยฝุ่นและเศษกระดาษกระจัดกระจาย รวมถึงเศษผ้าเก่าฉีกขาด มีรูปภาพโปสเตอร์ หญิงสาวรูปร่างสมส่วนผิวขาว นวลเนียนเปล่งปลั่งเปลือยครึ่งตัว ท่อนล่างมีเพียงผ้าแพรสีเทาอ่อนผูกมัด ปมอยู่ใต้สะดือ ส่วนด้านบนขมุกแจกันสีน้ำตาลปิดหน้าอกไว้ข้างหนึ่ง อีกข้าง เปลือยเปล่าเห็นยอดอกสีชมพูอ่อน ยืนอยู่กลางลำธาร มันทำให้นายเอียดมี อารมณ์อยากในกาม จับจ้องภาพนั้นอยู่นาน พลังจิตวิตรถร ถ้าแค่ใช้ ปลายนิ้วก็ยเกี่ยวผ้าฝืนนั้นนิดเดียว ก็คงเห็นหมดทั้งเรือนร่างอันสมส่วน เหวศอดกั๊ว โคนขาขาวผ่องเข้ายวน แล้วมันรีบสะบัดความคิดนั้นทิ้ง หันไป มองทางประตู ที่มีแต่วงกบไม่มีบาน(ประตู) มีหน้าต่างสองบาน สภาพ เดียวกันคือไม่มีบานหน้าต่าง ด้านบนรูปภาพ มีกล่องอะไรบางอย่างคล้าย นาฬิกาจับเวลา แต่มันไม่ทำงาน

ตายก่อนถึงคิว

“นี่ใครมาทำอะไรกับกูวะ ?”

สลดด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว พบว่าตัวเองนั่งอยู่กับเก้าอี้เก่า ๆ กลางห้อง มือข้างหนึ่งติดกับโต๊ะไม้ แกะออกไม่ได้เพราะถูกยึดด้วยกาวร้อนติดไว้บนโต๊ะไม้สกปรก เท่านั้นยังไม่พอ ที่ข้อมือถูกล็อกด้วยกำไลเหล็ก ต่อให้แกะกาวออกได้ มือของนายเชียดก็ไม่หลุดออกจากกำไลเหล็ก ยึดติดกับโต๊ะอยู่ดี จะขยับยกโต๊ะทั้งตัวก็ทำไม่ได้อีก มองลงไปดูขาโต๊ะทั้งสี่ถูกล็อกยึดติดแน่นหนาไปกับพื้นซีเมนต์

พยายามใช้มืออีกข้างที่ไม่ถูกติดด้วยกาว และกำไลเหล็ก แกะมือข้างนั้นออกให้ได้ ทว่าเปล่าประโยชน์ ยิ่งทำให้ตัวเองเจ็บจนมือข้างถูกล็อกไว้แดงเข้าไปทั่วทั้งแขน

“สวัสดิ์ครับคุณเชียด” ชายคนหนึ่งก้าวออกมายืนอยู่ตรงประตูไม่มีบาน รูปร่างสูงตามมาตรฐานชายไทยทั่วไปประมาณร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ใส่สูทสีดำ เลือดตัวโนเป็นขีดสีขาว สวมหน้ากาก เลียนแบบหนังภาพยนตร์เรื่อง ซอว์ (SAW)

“มึงเป็นใคร มึงไซ้หมที่กำกับกูแบบนี้” อะอะโววายวาย ตะเบ็งเสียงใส่ชายสวมสูทชุดดำหน้ากากซอว์ พยายามนึกว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ที่นี่ มันจำได้แล้วว่า ครึ่งล่าสุดนั่งดื่มสุราอยู่ในร้านเหล้าหน้าปากซอย ก่อนทางเข้าห้องเช่าที่มันอาศัยอยู่ด้วยเงินที่ตัวเองไม่ได้หามา แต่แอบใช้วิทยุของเบา ไปล้วงเอาของคนอื่นมาเป็นของตน

ดินสอสีเลือด

“คุณไปขโมยเงินคนอื่นมาแบบนี้ ไม่ถูกต้องนะครับ”

ตกใจหน้าเสียที่มีคนมารู้ความลับของมัน นายเชิดนั่งงั้นไปชั่วขณะ แต่กรีบปฏิเสธทันที

“มึงรู้ได้อย่างไร ? เงินกู ไม่ได้ขโมยเงินใคร ?”

“ผมจะถามคุณแค่คำถามเดียว ฟังผมให้ดี คำถามนี้มีผลต่อชีวิตคุณเอง” ชายสวมหน้ากากซอว์ยื่นฟิงอยู่ขอบประตู กอดอกคุยอย่างใจเย็น แต่วาจาเฉียบขาด จนคนฟังนึกหวาดเย็นวาบไปถึงสันหลัง

“จะทำอะไรกู ปล่อยกูไปเดี๋ยวนี้ละ ไม่งั้นกูจะร้องให้คนมาช่วย”

ยังไม่ยอมทำตาม แกมยังชุกกลับไปหวังว่าจะทำให้คนอื่นกักลัวได้บ้าง ถ้ามีใครได้ยินเสียงก็ต้องรีบมาช่วย แต่มันไม่รู้วามันอยู่ตอนนี้เป็นบ้านร้างห่างไกลผู้คน

“ไม่มีประโยชน์ แต่ถ้าอยากจะร้อง เอาไว้ร้องตอนคุณต้องเลือกว่าจะอยู่หรือไปดีกว่า” ชายสวมหน้ากากซอว์ยังคงพูดน้ำเสียงราบเรียบ ด้วยวาจาสุภาพเยือกเย็น

“มึงพูดอะไรของมึงวะ ?” ตะคอกเสียงดัง หากแต่หัวใจมันกลับเต้นโครมคราม

“ฟังผมให้ดีแล้วตอบมาว่าใช่หรือไม่ ก่อนตอบคิดให้ดี ถ้าคุณโกหก ผมจะให้สแตนเลสมัน ที่อยู่บนหัวคุณหล่นทับคุณทันทีด้วยปฏิกิริยาเคมี ผม แต่ถ้าคุณยอมรับ ผมจะยื่นโทรศัพท์ให้คุณแทน และผมจะบอกวิธีเอาตัวรอดของคุณภายในห้านาที ก่อนมันสแตนเลสจะหล่นมาทับคุณตาย คิดให้ดีก่อนตอบ แต่ถ้าคุณอยากลองดีกับผมว่าจะทำจริงไหม ก็ลองโกหกผม

ตายก่อนถึงคิว

ดูก็ได้ อาทิตยที่ผ่านมา คุณไปล้วงกระเป๋าเงินของผู้หญิงคนหนึ่ง ได้เงินหนึ่งหมื่นแปดพันบาท ใช่ไหม?”

ชายสวมสูทชุดคำถามเพื่อระบุเป้าหมายว่าไม่พลาด เป็นคนเดียวกับที่ขโมยเงินเดือน เดือนแรกของน้องสาวเขาที่เพิ่งเริ่มเข้าทำงาน มันทำให้น้องสาวของเขาต้องร้องไห้ เสียหน้าตาไปเป็นป๊อบเลยก็ว่าได้

“ม..”

นายเขียดตั้งท่าจะปฏิเสธ แต่รีบหยุดกะทันหัน กลืนคำโกหกลงไปในลำคอแทน เพราะเสียงเฉียบขาดของชายสวมหน้ากากชอร์ มันมีพลังอำนาจมากเกินไปจนกว่าจะลงดี คิดในใจ—*ทำไมมันรู้วะ ?*—...หรือว่าชายคนนี้จะเห็นเหตุการณ์วันนั้น วันที่มันตามผู้หญิงคนหนึ่ง เธอกำลังกดยอดเงินในตู้เอทีเอ็มแล้วเธอไปเก็บในกระเป๋าสตางค์ ก่อนจะยัดใส่กระเป๋าถือคล่องไหล่ไว้อีกที มันตามเธออยู่ห่าง ๆ เธอเดินเข้าไปในตลาดนัดตะวันตกแวบบางกะปิ แล้วซื้อเสื้อตัวหนึ่ง จ่ายด้วยเงินแบงก์พัน เธอรับเงินทอนมาถือไว้ในมือ จากนั้นเธอเดินดูอะไรต่ออีกสักพัก ก็ได้เสื้อตัวที่สอง ก่อนเดินออกจากตลาดไปรอขึ้นรถประจำทาง รถมามาแล้ว ขณะเธอกำลังก้าวขึ้นรถ แต่ด้วยคนเยอะมากจึงเบียดเสียดกัน มันอาศัยช่วงเวลานี้ล้วงเข้าไปในกระเป๋าที่สะพายไว้บนไหล่ของเธอได้ในพริบตา กระเป๋าของเธอใบเล็กเป็นแบบฝาเปิดปิดด้วยกระดุม ทำให้ได้กระเป๋าสตางค์ใบนั้นมาอย่างง่ายดาย เพราะผู้หญิงคนนั้นไม่ทันสังเกต ใช่ ในนั้นมีเงินอยู่หนึ่งหมื่นแปดพันบาท จริง ๆ

ดินสอสีเลือด

“ใช่ ญออมรับว่ากุหล้งเอาเงินผู้หญิงคนหนึ่งตรงป้ายรถเมล์ แถวบางกะปิ ได้เงินมาหนึ่งหมื่นแปดพันบาท” ในที่สุดนายเชียดก็เลือกพูดความจริง เพราะม้วนสแตนเลสอันมหึมาห้อยต้องแต่งอยู่บนศีรษะของมัน เพียงไม่กี่เมตร แขนอยู่บนข้อได้หลังคาบ้านร้างชั้นเดียวหลังนี้

“หิ...ขอบคุณที่พูดความจริง แล้วนี่ก็โทรศัพท์ อีกสามนาที่ผมจะโทรมาเข้าเครื่องนี้ ผมจะบอกว่าคุณสามารถหนีเอาตัวรอดได้ยังไง”

โยนโทรศัพท์ไว้ปลายเท้า แล้วเตะเข้าไปหานายเชียด แต่มันไถลเลยไปทำให้นายเชียดต้องตะเกียกตะกาย พยายามใช้เท้าเหยียบโทรศัพท์เข้ามาหาตัวเองให้ใกล้ที่สุด เมื่อเอื้อมหยิบโทรศัพท์ก็รู้ว่า ก้นตัวเองถูกยึดติดกับเก้าอี้แนบสนิทแถมไม่ออกเพราะเต็มไปด้วยกาว กว่าพยายามเหยียบโทรศัพท์มาได้ต้องเสียเวลาไปพักใหญ่ มันเงยหน้าขึ้น ชายสวมหน้ากากซอร์ ก็อันตรายหายไปแล้ว เป็นเวลาเดียวกับเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นตามมา

กดรับโทรศัพท์ตะคอกลงไปเสียงดัง “มึงจะเอาอย่างไรกับกูวะ” อารมณ์โกรธแค้นปะปนไปกับความหวาดหวั่น ตอนนี้นั้นรู้สึกร้อนรุ่มไปทั้งร่าง เม็ดเหงื่อผุดขึ้นทั่วใบหน้าลำตัว ความกลัวครอบงำสะกดจิตใจให้หวั่นไหว กลัวความตายเข้ามาจริง ๆ

“ถึงแม้คุณจะไม่ยอมรับว่าคุณขโมยเงินผู้หญิงคนหนึ่งไปจริง ๆ แต่ใช่ว่าคุณจะไม่ได้รับโทษ เพราะคุณไปขโมยเงินคนอื่นมาเยอะแยะจนจำไม่ได้ว่ากี่ครั้ง ผมให้เวลาคุณช่วยเหลือตัวเองให้รอดตาย เพราะผมตั้งระบบปล่อยม้วนสแตนเลส ให้หล่นลงทับคุณทันที ภายในห้านาทีเท่านั้น คุณไม่ต้องคิดหลบได้โตะ เพราะก้นของคุณติดอยู่กับเบาะนั่งเก้าอี้ คุณก็คงรู้

ตายก่อนถึงคิว

แล้ว ฟังผมให้ดี ใช้มือของคุณข้างที่ไม่ถนัด ค้ำคานขาน มันอยู่ใต้เก้าอี้ หยิบมันขึ้นมา ที่นี้คุณก็เลือกเอาว่า คุณจะใช้ขวานตัดกำไลเหล็กให้ขาด ภายในห้านาทีได้ไหม ? หรือจะตัดแขนตัวเองเพื่อให้ชีวิตอยู่รอด เลือกเอาเองชีวิตคุณ อ้อ ถ้าหากคุณมีชีวิตรอดกลับไปได้ อย่าคิดไปขโมยเงินใครอีก ถ้าผมรู้ ผมจะตามไปตัดแขนอีกข้างของคุณ แกมขาทั้งสองข้างด้วย”

สิ้นเสียงโทรศัพท์ แสงนาฬิกาจับเวลาบนผนังเก้าอี้ดังขึ้น เริ่มทำงานนับเวลาถอยหลัง

05:00

“มันต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ นี่มันคิดว่ามันเป็นไอ้โรคจิตในหนังเหอว่ะ” ปากทำเป็นก่นด่า ทว่าใช้มืออีกข้างค้ำคานขานใต้เก้าอี้ เห็นว่ามีอยู่จริง รีบกระซอกออกมาจนหลุด มันเป็นขวานด้ามทำจากเหล็กดำทรงกลมใหม่เฉี่ยมเงาวับ

04:32

นายเขียดไม่ทำตาม ปากตะโกนโหวกเหวกเสียงดังลั่นทุ่ง “ช่วยด้วย ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยกูด้วย ช่วยด้วย” อยู่อย่างนั้นหลายครั้ง แต่เปล่าประโยชน์ ไม่มีใครโผล่มาทางประตูให้เห็น แม้แต่หมาแมวสักตัวก็ไม่มี

04:06

เหงื่อกาฬท่วมตัว หายใจเต้นเร็วถี่ อะดรีนาลีนในกายพลุ่งพล่าน มือถือขวานข้างที่ไม่ถนัดพยายามฟันกำไลเหล็กบนข้อมือ แต่ไม่สำเร็จ กำไลเหล็กไม่มีที่ท้าวว่าจะขาด มีแต่ข้อมือของมันแดงช้ำห้อเลือด

ดินสอสีเลือด

03:37

ยังไม่ลดละความพยายาม พันตรงไปที่กำไลเหล็กบนข้อมืออีกนับครั้งไม่ถ้วนอย่างระมัดระวัง กลัวจะไปพันโดนแขนตัวเองเข้าให้

02:49

แหงนหน้าคอดั่งป่า มองม้วนเหล็กขนาดมหึมา ถ้ามันตกลงมาทับคงตายกับตาย เหลือเวลาน้อยลงทุกขณะ ตัดสินใจเปลี่ยนทิศทางวางขวานลงบนข้อมือตัวเอง

02:21

ก้มหน้าพยายามใช้ปากคาบดิ่งคอเสื้อเชิ้ตกระดุมหน้าแขนสั้นของตัวเองขึ้นมากัดไว้แน่น นายเขียดหายใจเต็มทีราวกับตีกลองรัวสนั่นหวั่นไหว เม็ดเหงื่อไหลเข้าตาจนรู้สึกแสบ

02:03

ยกมือขึ้นสุดแขน กลั่นลมหายใจ พันลงไปบนโต๊ะไม้ เจียดข้อมือไปเพียงสองนิ้ว—*กูทำไม่ได้ กูตัดแขนตัวเองไม่ได้ กูทำไม่ได้โว้ย กูทำไม่ได้*—นายเขียดโผล่ออกมา หน้าตาเหยเก อยากจะร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก

01:25

แหงนมองดูนาฬิกาบนผนังที่เหลือน้อยลงทุกที แล้วแหงนมองดูม้วนสแตนเลสเหนือศีรษะอีกครั้ง ตัดสินใจดิ่งขวานขึ้นมาใหม่

01:10

วางขวานลงบนแขนเหนือข้อมืออีกครั้ง ก้มลงใช้ปากดิ่งคอเสื้อขึ้นมากัด สูดหายใจยาวลึก ยกขวานรอยสูงขึ้นสุดแขนแล้วหลับตา ตัดสินใจ

ตายก่อนถึงคิว

พันแซนตัวเองในทันที “โ้ย โ้ย โ้ย” เลือดสด ๆ ฟุ้งกระชูดบางส่วน กระเด็นข้ามโต๊ะลงพื้น บางส่วนไหลลงบนโต๊ะจนเจ็นองด้วยเลือด กลืนควาติขึ้นจมูก ทว่าอนิจจา แซนมันยังไม่ขาด อาจเป็นเพราะที่นั่งน้ำหนักลงน้อยไป หรือไม่ก็กระตุกแข็ง นายเชียดมีใบหน้าบิดเบี้ยวเหวเกเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ร้องโอดครวญเสียงหลง

00:31

ตัดสินใจเหือกสุดท้าย ยกขวานให้สูงขึ้นสุดแซน พันลงตำแหน่งเดิมอีกครั้ง คราวนี้มันตัดสินใจจับจ้องข้อมือของตัวเองที่เต็มไปด้วยเลือด เพื่อให้พลาดเป้าโดนตำแหน่งอื่น

00:15

สำเร็จ ข้อมือของมันขาดออกจากกัน ทว่าเจ้ากรรม มันกลับยังดึงแซนออกจากโต๊ะไม่ได้ เพราะช่วงแซนก็ยังถูกทาด้วยการร่อนติดกับโต๊ะ มันมองดูเวลาด้วยสีหน้าหวาดกลัว โยนขวานทิ้ง รีบเอามืออีกข้างมาดึงแซนด้วยตัวเองออกมาสุดแรง ขึ้นเนื้อได้ท้องแซนของมันฉีกขาดเท่าฝ่ามือยังติดอยู่กับการบนโต๊ะ แล้วร่างของมันก็กระเด็นออกมาล้มลงไปพร้อมกับเก้าอี้

00:00

โครม!

ม้วนสแตนเลสหล่นลงมาตรงตำแหน่งที่นายเชียดนั่ง โต๊ะไม้เก่าหักครึ่งในเวลาต่อมาเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ผุนฟุ้งไปทั่วห้องปะปนไปกับกลิ่นควาเลือด

ดินสอสีเลือด

นายเหี้ยมถอนหายใจโล่งอก ถึงแม้มันจะเจ็บปวดจากบาดแผลที่ตัดมือตัวเอง เลือดยังคงไม่หยุดไหล มันรีบพยุงร่างของตัวเองขึ้นมาพร้อมกับเก้าอี้ในทำนอง รีบแกะกระดุม ถอดเสื้อออกมาหุ้มแขนส่วนนั้นไว้เพื่อห้ามเลือดอย่างทุลักทุเล

คราวนี้ปัญหาตามมาอีกคือ จะแยกกันออกจากเก้าอี้ตัวนี้ยังไงกัน ในเมื่อทางเกวียนั่งอยู่ติดกับเก้าอี้เต็มไปด้วการรื้อนแกะไม่ออก มันยืนขึ้นก้มตัวไปข้างหน้าให้มากที่สุด ใช้มือข้างปกติของมันปลดกระดุมกางเกงพยายามจะถอดออกจากตัว แต่ถอดออกไม่ได้เพราะมันใส่กางเกงยีนส์จึงถอดลำบาก ปวดแผลก็ปวด เลยเลือกวิธีใหม่ ตะเกียกตะกายขยับที่ละนิดพร้อมกับเก้าอี้ติดกัน ไปหาขวานด้ามที่มันใช้ฟันแขนตัวเอง วางนิ่งอยู่บนพื้นอีกฝั่ง

คว้าขวานมาได้ รีบนั่งลงพร้อมเก้าอี้ ใช้ขวานผ่ากางเกงเป็นรอยยาวออกทีละข้างจนสำเร็จ ลูกชิ้นได้รับวิ่งออกไปทางประตู โดยไม่สนใจว่าตอนนี้ทั้งเนื้อทั้งตัวของมัน มีเพียงกางเกงในตัวเดียวห่อหุ้มความอูบาทว์ของตัวเองเอาไว้ หวังเพียงวิ่งไปให้ไกลจากที่นี่ เพราะกลัวชายสุทชุดดำสวมหน้ากากชอว์ เปลี่ยนใจกลับมาฆ่ามันทิ้งเสีย และมันสัญญากับตัวเอง ถ้ารอดชีวิตไปได้ไม่ตายเสียก่อนเพราะเสียเลือดมาก มันจะไม่ไปขโมยเงินของใครอีกตลอดทั้งชีวิตนี้ ต่อให้อดตายเพราะไม่มีเงินซื้อข้าวมันก็ยอมตายเสียงของชายสวมหน้ากากชอว์ยังดังกึกก้องอยู่ในหัว **“ถ้าหากคุณมีชีวิตรอดกลับไปได้ อย่าคิดไปขโมยเงินใครอีก ถ้าผมรู้ ผมจะตามไปตัดแขนอีกข้างของคุณ แคมขาทั้งสองข้างด้วย”**

ตายก่อนถึงคิว

ชายสวมสูทชุดดำหน้ากากชอว์ เดินเข้ามาภายในห้องมองผลงาน
ที่เกิดขึ้น แสยะยิ้มมุมปากอย่างภาคภูมิใจ คนพวกนี้มันสมควรได้รับ
บทเรียนราคาแพงเสียบ้าง **-พวกไม่เห็นโทษศพไม่หลังน้ำตา--**

ดินสอสีเลือด

คำสารภาพ

นาง

ดินสอสีเลือด

2

คำสารภาพบาป

“ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตเหนือฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์ถ่อมใจลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ สารภาพบาปผิดที่ ข้าพระองค์ได้กระทำ ลงมือฆ่าคนหนึ่งเพื่อให้อีกคนสุขสมหวังและดำรงอยู่ต่อไป ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาอภัยบาปผิดแก่ข้าพระองค์ ตามความรัก มั่นคงที่พระองค์มีต่อข้าพระองค์ และขอฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ของพระองค์ ช่วยข้าพระองค์ ประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ ที่ข้าพระองค์มี กำลังเอาชนะบาปเหล่านี้ และไม่หลงไปในกระทำผิดบาปอีก พูลต่อ พระองค์ด้วยใจที่สำนึกผิด ในพระนามของพระเยซูคริสต์ อาเมน”

“ถ้าเรียบร้อยแล้ว ผมว่าเราออกไปสูดอากาศข้างนอกดีกว่าครับ ผมอยากได้น้ำหรือสักมวน”

ตายก่อนถึงคิว

“คุณนายคิดว่าพระองค์จะยอมยกโทษบาปครั้งนี้ไหม ผมคิดว่าผมรู้คำตอบดี ชีวิตมันต้องชดใช้ด้วยชีวิตสินะ พระองค์ถึงจะให้ภัย นี่”

“คุณพร้อมที่จะเล่าเหตุการณ์ในวันนั้น อย่างละเอียดให้ผมฟังได้หรือยังครับ”

“ครับ”

ผมชวนบุรุษซึ่งเพิ่งสารภาพบาป ให้ออกมาภายนอกโบสถ์ หลังจากเขาบอกผมว่า อยากจะขอสารภาพบาป ต่อหน้าพระเยซูคริสต์ที่ถูกต้องไม่กางเขนภายในโบสถ์ ก่อนจะเล่าความจริงทั้งหมดให้ผมฟัง ผมชวนเขามานั่งบนม้านั่งตัวยาวทำจากไม้ทาสีขาวแลดูใหม่เอี่ยม น่าจะซื้อใหม่ ด้านหลังมีพนักพิงภายในสวนด้านหน้าได้ต้นหูกวาง ใบของมันหล่นลงมาเต็มพื้นกระจัดกระจาย

“สัปดาห์ใหม่ครับ”

“ขอบคุณครับ”

ผมต่อไฟจากปลายบุหรี่ ที่ผมคาบไว้ในปากส่งให้กับเขา แล้วค่อยพ้นวันมันออกมา ถอนหายใจยาวก่อนเอนหลังไปพิงพนักเก้าอี้ วางกระเป๋าเอกสารอาชีพนายความของผมไว้ด้านข้าง ปล่อยมันเอนไปพิงอยู่กับไม้ทำเป็นที่กัน สองมือทอดออกไว้ปรายตามองชายนั่งอยู่ข้างผมห่างกันแค่สองฟุต ด้วยอารามออกตกใจอยู่มาก ว่าผู้ชายที่มีหน้าตาหล่อเหลา คมคาย ไว้ผมทรงหวีควีนนาผิวพรรณไปทางขาวสะอาดสะอาด แต่งตัวดูดี สวมสูทแบรอนด์เนม จะกลายเป็นฆาตกรฆ่าคนได้

ดินสอสีเลือด

“คุณนายไม่อยากจะรู้หรือว่า ทำไมผมถึงโทรศัพท์ไปหาคุณ และบอกว่าอยากจะสารภาพบาป”

“อยากรู้สิครับ คนเราจะทำอะไรสักอย่าง มันต้องมีเหตุผล”

“มันเป็นครั้งแรกที่ผมทำไปเพื่อปกป้องน้องสาวของผม โดยไม่สนใจผิดบาปกับอีกชีวิต ที่บางทีเธออาจจะไม่รู้วิธีไหนอะไรเลยก็ได้ ผมน่าจะให้ออกาสเธอมีชีวิตอยู่รอด แต่ผมกลับไม่ทำ ผมคิดแค่ว่าเธอต้องไม่มีลมหายใจอีกต่อไป ไม่ต้องอยู่เป็นเลี่ยนหนามหัวใจของน้องสาวผมอีก ผมนี่มันเลวจริงๆ”

ชายสารภาพบาปอัดคว้นบุหรืเข้าไปในปอด ต่อมาก็พ้นคว้นออก ลอยคลั่งตรงหน้า กลิ่นของมันฉุนขึ้นหอมหวานสำหรับนักชีนชอบ แต่มันกลับเหม็นจนอยากหนีไปให้ไกล สำหรับคนรักสุขภาพ

ผมแทบไม่อยากจะสายตาตัวเอง มีน้ำใสไหลออกมาจากหางตาของชายสารภาพบาป เขาไม่ใส่ใจจะเช็ดมัน สายตาเขามองออกไปเบื้องหน้า อาจกำลังรู้สึกผิดเต็มเปี่ยม หรือไม่ก็อาจกำลังกลัวความตายที่รออยู่ เพราะโทษของเขามันขั้นสูงสุดคือประหารชีวิต

“แล้วคุณฆ่าเธอยังไง”

“คืนนั้น..”

“เดี๋ยวก่อน ผมจำเป็นต้องอัดเทปบันทึกการสารภาพบาป ของคุณ เพื่อให้มีน้ำหนักมากขึ้นในชั้นศาล คุณจำเป็นต้องบอก ชื่อ นามสกุล วันเดือนปีเกิด และที่สำคัญ คุณต้องจดจำประโยคนี้ให้ดีนะครับ เพราะคุณต้องพูดก่อนจะเล่าเรื่องราวต่อไป ในขณะที่ผมกำลังสารภาพบาปนี้ ผมมี

ตายก่อนถึงคิว

สถิติสัมพัทธ์จะครบถ้วนเป็นปกติดีทุกอย่าง ไม่มีใครบังคับให้ผมสารภาพ ผมเต็มใจสารภาพบาปด้วยตัวผมเอง' แค่นี้ โอเคนะครับ"

ผมหยิบเทปบันทึกเสียงออกมาจากกระเป๋า เริ่มกดเปิดการ บันทึกเสียง พยักหน้าให้เขาทำตามที่ผมบอกไว้

"ผม นายบรรพต เต็มเปี่ยม อายุ 31 ปี เกิดวันที่ 31 มีนาคม 2531 ในขณะที่กำลังจะสารภาพบาปนี้ ผมมีสถิติสัมพัทธ์จะครบถ้วนเป็นปกติดีทุกอย่าง ไม่มีใครบังคับให้ผมสารภาพ ผมเต็มใจสารภาพบาปด้วยตัวผมเอง เมื่อวันที่ 31 มีนาคม สองสัปดาห์ก่อน คือนั้นเป็นเวลาประมาณสามทุ่ม ผมขับรถรถยนต์คันหนึ่ง เก๋งสีดำ ทะเบียนรถ ปด3131 ในซอยมีโชค ก่อน จะถึงหมู่บ้านร่มรื่น พอเห็นรถคันนั้นขับเคลื่อนเข้ามา ผมกำลังเดินอยู่ริมถนนแล้วสะดุดล้มนั่งจับเข่า ร้องโอดโอยขอความช่วยเหลืออยู่กลางซอย เธอขับเข้ามาใกล้ชะลอรถช้า ๆ แล้วจอดนิ่งอยู่ใกล้ไม่กี่เมตร เธอคงตกใจ ไม่คิดถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น รีบลงจากรถวิ่งเข้ามาหาผมหน้าตาตื่น เธอคงหวังดีคิดว่าผมเป็นอะไร แต่ผมไม่ให้โอกาสเธอได้เอะใจ ในมือถือ ไม่น้ำสามไว้แล้ว ฟาดไปบริเวณศีรษะเธอ จนล้มลงนอนกับพื้นสลบไป ผมคง ฟาดแรงมาก เลือดสีแดงสดขึ้นเหนียว เริ่มไหลหย้อยผ่านหน้าผาก เท่านั้นยังไม่พอ ผมเอาผ้าเช็ดหน้ามีياسลบโปะไปหน้าเธอซ้ำอีก เพื่อให้มั่นใจว่าตลอดการเดินทางครั้งนี้ เธอจะยังไม่ฟื้นอีกหลายชั่วโมงแน่นอน จากนั้นรีบ ขึ้นรถของเธอ โดยคราวนี้ผมเป็นคนขับ กลับรถออกจากซอยไปยังจุดหมายจัดเตรียมไว้แล้ว..."

ดินสอสีเลือด

“ตอนนั้น เรายังไม่ตายใช่ไหมครับ”

ผมโยนก้อนบุหรี่ปากทิ้งไป ใช้พื้นรองเท้าหนังสือดำบดขยี้ก้อนบุหรี่ปั้นจนมันจมหายเข้าไปในเนื้อดิน แล้วตัดบทการเล่าของนายบรรพตเพื่อให้มันใจว่า ผู้โชคร้ายไม่ได้เสียชีวิตในทันที ที่ถูกไม้หน้าสามยาวหนึ่งเมตรฟาดไปที่ศีรษะ

“ยังครับ ผมใช้นิ้วชี้ที่จมูกคุณ เรายังหายใจปกติ”

“ครับ เล่าต่อเลยครับ”

“ผมเปิดบ้านเป็นรีสอร์ทชื่อ ริมรั้วรีสอร์ท หลังหนึ่งไกลออกไปจากที่นี้ประมาณร้อยกว่ากิโล ไปถึงก็ตึกมากแล้วไม่มีใครมาสนใจผม มีแต่ยามซึ่งก็ปล่อยให้ผมเข้าไปภายในรีสอร์ทได้อย่างสบาย เพราะเขาตรวจสอบในระบบก็รู้ว่า ผมเพิ่งเข้ามาพักเมื่อวานนี้ ยามไม่เห็นเธอ ผมให้เธอนอนที่เบาะหลัง แล้วโยนเสื้อแจ็คเก็ตสีดำของผมปิดหน้าไว้อีกที่ก่อนยามจะเข้ามาใกล้ จากนั้นผมอุ้มเธอเข้าไปในห้อง วางเธอให้นอนกับพนักที่เอนตัวอันเย็นเฉียบ ผมไม่อยากทำที่นอนของรีสอร์ทเต็มไปด้วยเลือด มันจะเก็บงานลำบาก ที่นี้ผมก็ไปนอนบนเตียง หันหน้าไปมองเธอ ในระหว่างรอเธอตื่นเปิดมือถือ มองรูปของเธอในโทรศัพท์กับตัวจริง ดูแตกต่างกันนิดหน่อยแต่เค้าโครงหน้าและรูปร่างเดียวกัน ในรูปจะแต่งหน้าเข้มเกินไป ปากแดง คิ้วดำหนา เขียนขอบตาดำ แต่ตัวจริงดูเหมือนจะไม่แต่งหน้าเลยด้วยซ้ำ นอกจากทาแป้งฝุ่น และลิปกลอสสีปากเท่านั้น แต่ผมก็ไม่ซั้วร นึกขึ้นได้เลยกลับไปที่รถ หยิบกระเป๋าสองของเธอขึ้นมา ค้นหาบัตรประชาชน พอผมเจอก็มั่นใจว่าเธอคือ นางสาวปรารถนา ยังยืนไกล ผม..”